

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatus S. Inquisitionis Hispaniarum Qualificatoris, Et
Olim Complviti Sacrae Theologiae Professoris. Opus
Theologicum, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertitvr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1670

Quæst. 2. Quæ bona ordinis naturalis sint effectus prædestinationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77011)

QVAESTIO I.

Quae conditiones necessariae sint, ut aliquid dicatur esse praedestinationis effectus.

AD quatuor reuocari possunt. Prima est, ut sit beneficium Praedestinati volitum, & cautatum à Deo ex intentione glorificandi illum: hoc enim necessarium est, ut aliquid sit effectus providentiae diuinæ ordinantis Praedestinatum ad gloriam; qualis praedestinatio est. Quo iure peccatum ab effectibus praedestinationis excluditur: quia Deus nequit illud velle, neque cauere, atque adeo, neque ordinare ut medium ad finem praedestinationis. Vnde August. cum sapientissime doceat, praedestinasse Deum, quae fuerat ipse facturus, consequenter ait lib. de Praedest. Sanct. cap. 10. praescientiam latius patere, quam praedestinationem. Quia Deus praescit etiam ea, quae ipse non facit, ut peccata; non autem praedestinat, nisi, quae facit.

Secunda conditio est, ut reipsa conducat ad glorificationem Praedestinati siue proximè, siue remotè, ut taleque ametur à Deo. Debet enim esse è numero eorum beneficiorum Dei, quibus certissime liberantur, quicumque liberantur, quorumque ut talium praedestinatio preparatio efficax est iuxta saepe repetitam definitionem Augustini ex lib. de Dono perseuer. cap. 14. Quale non esset, si cum effectu non conduceret ad glorificationem Praedestinati, aut à Deo ut tale non amaretur, prouidereturque ipsi Praedestinato. Itaque effectus praedestinationis infallibiliter debet esse connexus cum gloria Praedestinati proximè, vel remotè, saltem ratione futuritionis conditionatae conducentiae eius in ipsam gloriam, ut taleque debet prouideri à Deo, & amari per actus praedestinatios, ita, ut sit verum, Deum idcirco tale beneficium conferre, seu prouidere Praedestinato, quia videt, illud in eius glorificationem infallibiliter esse influxurum, casu, quod datur. Alioquin non erit effectus praescientiae, & preparationis beneficiorum Dei, quibus certissime liberantur, quicumque liberantur.

Hinc sequitur tertia conditio, nempe, ut sit effectus alicuius voluntatis specialis Dei erga Praedestinatum infallibiliter connexus cum gloria eius: qualis respectu Reprobos dari non possit. Ipsa enim voluntas Dei immediatè cauens beneficium connexus cum gloria infallibiliter prout tale, vel quia tale est, suapte natura, & essentia connectitur cum gloria. Et haec est satis in sententia non admittente praedestinationem gloriae ante praesentia merita: in nostra verò eam admittente requiritur insuper, ut effectus praedestinationis ab ipsa praedestinatione gloriae procedat remotè; quae etiam est peculiaris Dei voluntas erga Praedestinos praeter Reprobos. Et quoniam idem effectus respectu Praedestinati potest esse beneficium speciale, utpote in eius gloriam reipsa influxurum, & respectu Repti commune, utpote in gloriam eius non influxurum cum effectu, etsi aliàs ex se sit influxurum; accidere utique poterit, ut idem & sit effectus

praedestinationis Praedestinati, & providentiae communis Repti; si tamen voluntas Dei à qua cautatur immediatè, specialis sit erga Praedestinatum, hoc est tendens in talem effectum, & illum amans, prout efficax est ad gloriam Praedestinati: alioquin si in illum tendat praesens, quia est utilis ad gloriam tam Praedestinati, quam Repti, non curando de efficacia, quam habiturus praedictur respectu gloriae Praedestinati; tunc ille etiam respectu Praedestinati erit effectus providentiae communis, aut certe alterius providentiae diuersae à praedestinatione. Vniuersaliter enim non est censendus effectus praedestinationis, qui non amatur, prouideturque à Deo, prout est beneficium speciale Praedestinati: etiam si fortasse procedat remotè à praedestinatione efficaciae gloriae eius: quippe praedestinatio non ex parte solum debet esse providentia specialis circa Praedestinatum, sed adaequatè prout comprehendens omnes effectus. Ob id enim medium vtile ad gloriam de facto in illam non influxurum effectus praedestinationis non est, etiam si fortasse procedat ex intentione efficaciae gloriae Praedestinati, ut est possibile, iuxta doctrinam vniuersalem traditam disput. 36. quaest. 4. proposit. 2.

Quarta denique conditio effectus praedestinationis est, ut sit extrinsecè saltem supernaturalis ex ordinatione ad finem supernaturalem, ad quem conducit; atque adeo datum, siue prouisum ex meritis Christi, qui omnes praedestinationis effectus ad salutem hominum conducentes promeruit, ut supra disput. 42. quaest. 6. statum est.

QVAESTIO II.

Quae bona ordinis naturalis sint effectus praedestinationis.

AD tria capita reduco omnia bona naturalia Praedestinati. In primo pono eius substantiam existentem cum omnibus facultatibus, potentijs, organjs, cæterisque proprietatibus ipsi debitis, ab eaque naturaliter inseparabilibus. In secundo pono accidentia eius intrinsecè, siue innata, ut temperamentum, complexio, indoles, ingenium, valetudo, duratio, &c. siue acquisita, ut scientia, prudentia, artes seu liberales, seu mechanicæ, officia, munera, &c. siue physica, ut praedicta, siue moralia, ut actus virtutum, & earum habitus. In tertio pono accidentia extrinsecè, ut patria, parentes, nutritij, educatio, magistri, amici, noti, diuitijs, honores, concordia, opportunitas temporis, loci, occasio, & cætera huiusmodi.

Vazq. 1. par. disput. 93. cap. 4. Arub. disput. 81. Gonzal. disput. 72. Machin disput. 48. Falob. quaest. 23. artic. 2. dub. 5. Gasp. Hurc. tract. de Praedest. disput. 3. diff. 5. Moeratus disput. 39. & alij prorsus excludunt à praedestinationis effectibus existentiam, & substantiam Praedestinati, eiusque naturales proprietates; imo & accidentia innata, quae in hac rerum peritasti ex naturali causarum cursu ei obrigerunt. Soar. verò lib. 3. de Praedest. cap. 7. Molina 1. par. quaest. 23. artic. 2. disput. 3. Herice disput. 30. cap. 5. Ruiz

Ruiz disput. 24. de Prædestin. Tann. disput. 3. quæst. 3. dub. 1. & alij vniuersaliter enumerant omnia bona commemorata inter prædestinationis effectus, quando ea ad salutem Prædestinati proficiunt, & cum effectu conducunt ad eius glorificationem.

Propositio 1.

7 Possibile est, vt substantia Prædestinati cum omnibus eius proprietatibus, & accidentibus innatis fuerit effectus prædestinationis eius.

Quia non est, vnde repugnet, Deum ex speciali affectu erga Prædestinatum cuncta hæc prouidisse, seu decreuisse, eo videlicet, quod præuidebat illa reipsa conductura, seu influxura in gloriam eius, casu quod ei donarentur: siue huiusmodi effectus ex efficaci, siue ex simplici desiderio gloriæ Prædestinati proueniret iuxta diuersas sententias. Quo nihil desideraretur, vt omnia prædicta essent prædestinationis effectus, vt ex conditionibus assignatis quæst. 1. notum est. Arbitror, ab hac propositione neminem ex præfatis Auctoribus dissentire. Ex qua manifestè consequitur, possibile multò melius esse, vt cætera omnia bona commemorata Prædestinatorum prædestinationis eorum fuerint effectus.

Propositio 2.

8 Substantia Prædestinati cum omnibus suis proprietatibus, & accidentibus innatis de facto etiam est effectus prædestinationis illius.

Amplector hanc propositionem tanquam probabiliorem oppositâ. Eam autem probo primò ex loco illo ad Roman. 8. *Diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum, ijs, qui secundum propositum vocati sunt Sancti.* Clarè enim videtur Apostolus denotare, ex proposito prædestinatio Dei nasci, vt omnia, quæ Prædestinatis obueniunt, etiam ipsum esse (nihil enim excipit, vt notauit August. lib. de Corrupt. & gratiâ cap. 9.) proficiant illis ad salutem. Quod est, omnia esse effectus prædestinationis eorum. Creationem autem, & existentiam Electorum ex intentione efficaci, atque adeo prædestinatio gloriæ eorum promanasse, significat Isaias cap. 43. dum loquens specialiter de Populo Dei electo ait. *Et omnem, qui inuocat nomen meum, in gloriam meam creauit eum.* In gloriam enim inefficaciter intentam cæteros etiam non Prædestinatos creauit Deus.

8 Secundò probo auctoritate Fulgentij lib. de Incarnat. & gratiâ Iesv Christi cap. 31. vniuersaliter pronuntians. *Nihil prouenit in salutem hominum, quod ille non in æterna bonæ voluntatis suæ dispositione faciendum prædestinauit.* Consentit Ansel. de Concordiâ prædestinationis cum libero arbitrio col. 4. dicens. *Cum omnia subiacent dispositioni Dei, quidquid contingit homini, quod ad uiam liberum arbitrium ad accipiendam, aut ad seruandam rectitudinem, suæ gratiæ imputandum est.* Intellige, gratiæ suæ dispositionis prædestinatio. Eademque vniuersalitate loqui-

tur S. Tho. super locum Pauli citatum, & 1. par. quæst. 23. artic. 8. ubi ait. *Sub ordine prædestinationis cadit, quicquid hominem promouet ad salutem, vel orationes propria, vel aliorum, vel alia bona, vel quicquid huiusmodi, sine quibus aliquis salutem non consequitur.* Quem etiam modum loquendi vniuersalem, sequuntur Durand. Cajet. Ferr. Capreol. Sotus, & alij apud Ruiz disput. 21. de Prædestin. lect. 1. Et quidem electos esse à Deo Prædestinatos prædestinatio electione antequam essent futuri, atque ita existentiam eorum illius præuic electionis effectum esse, satis videtur significare S. Tho. dictâ quæst. 23. artic. 2. & 4. Imò & August. lib. de Prædestin. Sancto. cap. 19. dum ait. *Elegit Deus in Christo ante constitutionem mundi membra eius. Et quomodo eligeret eos, qui nondum erant, nisi prædestinando?*

Tertiò probatur propositio ratione. Quia certum est, Deum, antequam decerneret creare Prædestinatos, & cætera quæcunque in eorum gloriam cum effectu conducunt, præuidisse tam eorum substantiam, quam cætera omnia infallibiliter coniungenda cum gloriâ, casu, quod crearentur. Ergo credendus est, ea speciali, atque prædestinatio affectu formaliter vt influxura in gloriam amasse efficaciter; quo pacto specialia, & longè maiora erant beneficia Prædestinatorum: quandoquidem hoc eximie eius erga illos commendat beneuolentiam; & aliâ nullum secum adfert incommodum. Confirmatur primò. Quia maior est etiam beneuolentia erga Prædestinatos, eis, antequam essent futuri, efficaciter gloriam desiderasse, ex tali que desiderio eos, & cætera cuncta decreuisse producere. Ergo in sententiâ nostrâ admittente gloriæ prædestinationem, ex tali prædestinatione, dicendum est, promanasse tum existentiam Prædestinatorum, tum cætera quæcunque in glorificationem ipsorum præuidebantur influxura. Confirmatur secundò. Quia substantia humanitatis Christi Domini, cæteræque eius perfectiones effectus fuerunt citra dubium prædestinationis eius, qua prædestinatus est, vt esset Filius Dei naturalis. Ergo, cum hæc prædestinatio exemplar sit prædestinationis hominum, vt supra disput. 42. quæst. 6. statutum est. Substantiam quoque, & cæteras hominum perfectiones effectus esse prædestinationis eorum, dicendum est. Confirmatur tertiò. Quia, si hoc pacto facta dicatur prædestinatio, maior accrescit gloria ipsi Christo promerenti illam; & maior obligationis vinculo deuinciuntur corda Prædestinatorum tum erga Christum, tum erga Deum. Ergo ita factam fuisse, dicendum est.

Propositio 3.

10 Reliqua bona Prædestinatorum, quæ supersunt ex recensitis num. 5. de facto etiam sunt effectus prædestinationis eorum; quoties de facto quoquo modo ad eorum gloriam conducunt.

In hac propositionem omnes Auctores citati num. 6. pro utraque sententiâ videntur conuenire. Ea autem maiori non eger probatione, quam adductâ pro precedente, quæ vniuersalis est. Solum restat, vt diluamus

mus argumenta, quæ contra utramque opponi solent.

12 Obijcitur primò August. cap. 10. de Prædestin. Sanctor. ubi, dum prædeterminationem præparationem gratiæ esse, definit, gratiam verò ipsius prædeterminationis effectum, cætera dona naturalia ab effectibus prædeterminationis videtur excludere. Respondeo, non excludere. Primò; quia forte ibi gratiam accipit latius prout dona etiam naturalia complectitur. Nam & hæc sub nomen gratiæ largè acceptum cadere posse, sæpe admovent Patres, & Scholastici; quorum plures refert Ruiz disput. 24. lect. 7. Secundò; quia, etsi alios habeat effectus prædeterminatio, absolute est verum, prædeterminationem esse præparationem gratiæ, & gratiam esse effectum eius. Fit tamen ab Augustino mentio solum de illâ tanquam de præcipuo prædeterminationis effectu, ad quem cæteri referuntur, seu ordinantur: quo non excludit alios effectus à se admissos alijs in locis. Videatur præsertim lib. 8. ad Simplicianum quæst. 2. circa medium lib. de Dono persever. cap. 14. lib. de Corrept. & grat. cap. 8. prope finem, & lib. de Prædestin. Sanctor. cap. 14. ante medium.

13 Secundò opponuntur Patres Africani cum Augustino epist. 95. ad Innocentium Papam versus medium dicentes. *Esse enim quadam non improbandâ ratione dicitur gratia Dei, qua creati sumus, ut non nihil essemus, &c. alia tamen est, qua prædestinati vocamur, iustificamur, & glorificamur.* Deinde ipse August. epist. 105. in illud Apostoli ad Roman. 3. *Iustificati gratis per gratiam ipsius, inquit. Non istam gratiam commendat Apostolus, qua creati sumus, ut homines essemus, sed, qua iustificati sumus, ut homines iusti essemus. Ista est enim gratia per Iesum Christum Dominum nostrum. Etenim Christus non pro nullis, ut homines conderentur, sed pro impijs mortuus est, ut iustificarentur.* Quibus Patres ab effectibus prædeterminationis, & à meritis Christi aperte videntur excludere beneficia creationis. Respondeo cum Herice, Ruiz, & alijs Recentioribus, prædictos Patres solum intendere, creationem, & cætera naturalia dona, præcisè prout naturalia sunt, ad finem tantum naturalem suapte naturâ ordinata, & Reprobis etiam communia, nec esse effectus prædeterminationis, nec meritum Christi. Hoc tamen non tollit, ea, prout ad gratiam, gloriamque supernaturalem conducunt, eleuantur, & ordinantur à Deo, esse prædeterminationis effectus, & per merita Christi conferri. Qui quidem, etsi non meruerit hominibus, ut absolute essent, meruit tamen, ut essent iusti, & beati, & consequenter, quidquid confertur ad eorum iustitiam, & salutem, prout ad illam confert.

14 Tertiò obijcitur. Patres contententes contra Pelagium, & eius Reliquias, ex parte Prædestinati nullum dari prædeterminationis meritum, nunquam id probarunt: quia Prædestinatus suam existentiam, à qua eius prædeterminatio incipit, non promeretur, in quo facile Aduersarios conuincerent. Ergo supponebant, existentiam non esse effectum primum, à quo nostra prædeterminatio sumit exordium. Concesso antecedente; nego consequentiam. Quia non erat instituti Parrum, probare, nullum præcedere meritum ad integram prædeterminationem; (licet & id obiter suis argumentis confecerint); sed prædeterminationem ad gloriam, aut etiam ad gratiam ex meritis arbitrij

non fieri, ut contendebant Pelagius, & eius Reliquiæ.

Quartò obijcitur. Si substantia Prædestinati, bona indoles, aut alia dona naturalia essent effectus prædeterminationis, illa quidem ad gratiam vocationis conducerent. Vnde ex parte Prædestinati daretur causa prima gratiæ. Ad id dici non potest. Ergo. Respondeo, dici non posse, ex parte Prædestinati dari causam primæ gratiæ per modum meriti, aut dispositionis moralis. Causam vero physicam receptiuam primæ gratiæ, qualis est substantia Prædestinati, aut ad eius efficaciam iuuantem, qualiter iuuat bona indoles iuxta sententiam August. lib. de Dono persever. cap. 14. ex parte Prædestinati negari non posse. Imo aliquando bona natura occasio sunt, quam Deus accipit, aut conditio, quam intuetur ad conferenda dona gratiæ, iuxta doctrinam datam disp. 42. quæst. 4. proposit. 6. Quod satis est, vtiliter inter prædeterminationis effectus comprehendantur. Adde, negari non posse, bona natura aliqua ratione conducere ad iustificationem, & gloriam Prædestinati, etsi negetur, esse ea prædeterminationis effectus. Vnde argumentum factum, quod in eâ conducentia nititur, nihil speciale, contra nos præstat, sed ab omnibus est solvendum. Mitto alia leuiora apud Ruiz supra lect. 7. & 8.

Denique obijciunt alij. Existencia non potest esse beneficium; quia non supponit subiectum, cui donetur. Ergo nec potest esse prædeterminationis effectus. Rursum forma nequit efficaciter amari, nisi subiecto existenti. Ergo beatitudo efficaciter amata supponit existentem Prædestinatum. Ergo existentia Prædestinati nequit esse effectus amoris efficacis suæ beatitudinis, atque adeo nec prædeterminationis. Ad primum respondeo, beneficium sumptum pro dono indebito non debere supponere subiectum, sed posse esse ipsam subiecti substantiam, ut supponunt Patres Africani cum Augustino relati num. 13. Ad secundum dico, optimè posse amari etiam efficaciter formam subiecto nondum existenti, dummodò pariter subiectum ipsum efficaciter decernatur siue eodem, siue distincto decreto: de quo modo non curo. Addo tamen, ut existentia Prædestinati sit prædeterminationis effectus iuxta sententiam non admittentem prædeterminationem gloriæ, lat esse, illam speciali affectu decernere ex simplici ipsius gloriæ intentione. Quo friget argumentum.

Postremo obijcitur. Bona naturalia eueniunt iuxta exigentiam causarum naturalium. Ergo non sunt effectus prædeterminationis. Nego consequentiam. Quia ipsa naturalis dispositio rerum, vnde ea exigentia prouenit, specialiter est ordinata à Deo in gloriam Prædestinatorum.

QVAESTIO III.

Vtrum malum, vel permissio eius sit effectus prædeterminationis.

EX doctrinâ præcedentis quæstionis constat, mala pœnæ, & defectus bonorum naturalium,